

Голодько Борис Іванович

Геолог, фахівець із буріння свердловин на морі

Народився 23 червня 1940 р. у с. Байківка Калинівського району на Вінниччині.

У 1959 р. закінчив факультет буріння свердловин Дрогобицького нафтового технікуму, в 1971 р. — геологічний факультет Харківського державного університету ім. О. М. Горького, а в 1986 р. — Вищу школу господарського управління.

У 1959 р. Б. І. Голодько почав працювати бурильником у конторі буріння № 4 тресту «Харківнафтогазрозвідка» (м. Первомайськ), потім був буровим майстром, інженером-диспетчером, старшим інженером технічного відділу. До 1963 р. обіймав посади інженера, старшого інженера технічного відділу, старшого інженера дільниці буріння у Ніжинській конторі буріння тресту «Чернігівнафтогазрозвідка». З 1963 до 1967 р. працював інженером-диспетчером, старшим інженером технічного відділу в Євпаторійській конторі буріння тресту «Кримнафтогазрозвідка». У 1971 р. став головним інженером Феодосійської експедиції глибокого

буріння. У зв'язку з початком буріння в акваторіях Азовського і Чорного морів у 1975 р. Бориса Івановича призначили головним інженером об'єднання «Кримморгеологія». У цей період вперше в Україні були освоєні технології безорієнтованого похило спрямованого буріння куща свердловин з однієї бурової платформи з відходами вибоїв по вертикалі до 2 км, відкриті і розвідані газові й газоконденсатні родовища в Чорному і Азовському морях.

Протягом 1980–1983 рр. Б. І. Голодько був головним інженером — керівником колективу радянських спеціалістів у Східній Німеччині. Повернувшись, продовжував працювати на посаді головного інженера в об'єднанні «Кримгеологія», а в 1988 р. виїхав до В'єтнаму, де впродовж двох років був головним інженером плавучої бурової установки і протягом п'яти — головним інженером із буріння свердловин у СП «Вьетсовпетро».

З 1995 р. після виходу на пенсію займається нетрадиційною медициною. Борис Іванович брав участь у відкритті і розвідуванні Хрестищенського, Фонтанівського, Голіцинського, Північно-Керченського газових родовищ в Україні та родовищ Херенсдорф, Білий Тигр і Дракон за її межами.

Б. І. Голодько велику увагу приділяв підготовці фахівців: чимало його підлеглих стало технічними керівниками українських та в'єтнамських підприємств (серед них — Д. В. Карасьов, А. В. Козлов, Б. М. Москаленко, Кхуе, Лионг та ін.).

Є співавтором 12 праць із технології буріння, винаходу високоінгібованого калієвоалюмінатного бурового розчину.

Нагороджений медаллю ВДНГ СРСР, медалями і грамотами НДР (зокрема найвищою відзнакою — «Голка в золоті») та В'єтнаму, грамотами Міністерств геології СРСР і УРСР.

Він — почесний громадянин провінції Вунг Тау (о. Кон Дао).

Гончарук Микола Іванович

Кандидат технічних наук, фахівець із газопостачання та газифікації, управлінець

Народився 10 грудня 1948 р. у с. Рахнівка Гайсинського району Вінницької області. Служив в армії, брав участь у воєнних діях. У 1978 р. закінчив Львівський технікум житлово-комунального господарства (кваліфікація «Технік газового господарства»), а в 1988 р. — Київський інженерно-будівельний інститут (спеціальність «Теплогазопостачання та вентиляція»).

Свою діяльність у газовій галузі М. І. Гончарук розпочав у 1975 р. в РО «Укргаз», де пройшов шлях інженера, старшого інженера, провідного інженера, заступника начальника управління, начальника диспетчерської служби, начальника управління із газопостачання.

У 1998 р. став членом правління НАК «Нафтогаз України» — начальником департаменту ресурсів газу та нафти. На цій посаді працював до виходу на пенсію у 2010 р.

Микола Іванович приділяв велику увагу розвитку систем газопостачання, безаварійному і безперебійному забезпеченню населених пунктів України природним та скрапленим газом.

Брав участь у підготовці законів України «Про нафту і газ» та «Про засади функціонування ринку природного газу», які відповідають вимогам Європейської Енергетичної Хартії.

У 2003 р. М. І. Гончарук захистив кандидатську дисертацію на тему «Зменшення втрат природного газу в трубопроводах низького та середнього тиску».

Він — доцент ІФНТУНГУ.

Є автором низки наукових праць, присвячених актуальним проблемам обліку, транспортування, зберігання та реалізації газу, зокрема довідника із газопостачання населених пунктів України.

У доробку Миколи Гончарука — п'ять державних деклараційних патентів, серед яких і патенти на винаходи (оперативний експрес-контроль лічильників природного газу, експрес-перевірка витратомірів газу, спосіб приведення об'єму газу до стандартних умов), а також патент на корисну модель «Спосіб транспортування стиснутого природного газу морським транспортом», запровадження якої дає можливість диверсифікувати постачання газу в Україну.

За розробку і впровадження високоефективних технологій видобування та постачання газу для підвищення енергетичної безпеки країни у 2006 р. він став лауреатом Державної премії України в галузі науки і техніки. За багаторічну сумлінну працю та високий професіоналізм Микола Іванович був удостоєний Почесної грамоти Кабінету Міністрів України, Грамоти Президента України, ордена «За заслуги», почесних відзнак НАК «Нафтогаз України», нагород Центральної ради профспілок працівників газових господарств України, Київської міської держадміністрації тощо.

М. І. Гончарук — почесний працівник житлово-комунального господарства України, заслужений працівник промисловості України.